

Η ΕΛΛΗΝ. ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ ΤΩΝ ΣΥΡΑΚΟΥΣΩΝ

Εξ Εσπανίας Κομπούλη εις
την αρχαίαν σκηνήν :
B.

Την έκομένην της παρουσίας των «Χρηφόρων» μία εθελή προσκλήσις των διακεκμένων φιλελλήνων και διαργανωστών των άρχαίων παραστάσεων μετέφερεν εις το παρόν ημερικόν του άρχαιού θεάτρου, δι' επίσκετον εις κείμαι και τέχνην είχε συγκεντρωθή της ημέρας εκείνης εις τας Συρακούσας διά ν' άκούσθω την Ελληνίδα τραγωδών, Μαρτίαν Κοποούλη.

Αρχαιολόγοι, πλοικευτοί, κ. θρηνηταί καλλιτέχνη, υπηροφασίς ποιηταί, δημοσιογράφοι, παρακολούθησαν όλοι με κατανυκτικήν επιθέσια: τους κινήσεις, την έκφρασιν, την φωνήν της Μαρτίας. Τυλιγμένη πάντοτε εις τή μαύρα πέπλο των άξελαίων πείθους της, έμφωδών την Ηλέκτραν, κούσαν την Ιφιγένειαν, όποτε την Κλυταιμνήστραν η φωνή της συγκινεί, συνειρρίζει το πνεύμα, όλοι συγκλονίζονται, άκομη και τή πρό αίωνων κοιμισμένα μέσσημα, ιδέ, παίρνουν ψυχήν εις τον γνώριμόν των ήγον και όλοι μαζί έκεί μέσα για μία συγκινή ζών και κρητοδνται από τή χείλη της τραγωδού. Αν έλεγα ότι η άνανσή των άουθμιζέτο με τους παλμούς του σήθους της, δέν θα άπεριβαλλον την πραγματικότητα.

Η άκή μου έντύπος ήμο δει ή παρουσία όμαςτι εκλεκτά και πύμασε, πάρεθσαν ό, άουκλήψιν την

τέχνην της μοναδικής μας τραγωδού. Αδιδό που είδαν δέν τό παρήσαν. Εοτέοντο όμας συνήθως σκεδόμεθα από των μεγάλων θαυμαστών φαινομένων της Φύσεως. Αφού όταν εις τή τέλος ήθέλησαν ή καλλιτέχνης μας να διακαιολογηθή δει δέν ήμο νευμένη με τή κατάλληλα άρχαίκα ένδύματα, ό κ Ρομανιώλι έξαλος από ένθουσιασμό της λέγει.

Μά, κυρία μου, κίμετε λάθος' τό πρόγραμμα σας είνε άρχαίο.

—Και τή γέντια μου; έρωτά μειδώσα ή Μαρτία
—Και άνειά άκόμη είνε Μυθηναϊκή; Τέτοιαι έπρεπε να φορη και ή Κλυταιμνήστρα, άκουτά εις ένα παραλήρημα θαυμασμού ή διαπρεπή; Ελληνιστής.

Μά ά, άφήσω καλλίτερα τον Ιταλόν συνάειφρον κ Φ. Π. Μυλλέ να συνεχισθών την Ιστορίαν των άληθμονήτων αυτών όδων. Παραλαμβάνω την πληροφορήν από την Σικελικήν έφημερίδα L' ORA και την μεταφράζω αέτολίζε.

—Η μεγαλύτερα τραγωδός της Ελλάδος τά άουμνυόση τον Λιόχμιλον εις την γλώσσον σου άναντι Η Μαρτία Κοποούλη, ή μεγαλύτερη τραγωδός ή όποια τιμή την σημερινήν Ελλάδα, προσέκλιθη να παρουσιά εις την πόρεστάτιν των «Χρηφόρων» κ' έμενε τόσον πολύ ένθουσιασμένη από τό θεάμα, όστε συνέλαβε την ίδεάν όπως μεταθέη αυτώς εις την Ελλάδα. Η διάφορά της γλώσσας διν την προαφή, πολλοί εκ των Ελλήνων γνωρίζουν την Ιταλικήν. Εξ άλλου ή μεγάλη καλλιτέχνης έθαύμασε ύπερ πάν άλλον την σημερινήν έκτέλεσιν της Αίδοχλείου κωμωδίας και την δυσκολίαν αυτής. «Τί άπορήσεις κατασώσατε τή δημοπραγία άνα από την ύπερόχον τουωδού. Με πόση χαρά θα ήσαι ζα σ' ένα τέτοιο περιβάλλον. Ο Μόσια Τουμάζο Γκαργκίλλο και ό Έστρά Ραματιέλι άποδέχουν την ένθουσιασμόν της ήμισύμνης καλλιτέχνιδος και την προσκαλούν να δώση δελύματα της τέχνης της εις την Ισοάν σκηνήν».

Και ή Κοποούλη που είνε τό τονό γενική όδον και μεγάλη άρεσθήσα εύχαρίστως την πρόστασιν.

Κατά της 10 μι άκουσά απόκινάτων μεταφέρεται εις τό θέατρον την Κοποούλη και Ιωάνν άουθμιζέτων και άουκλήψιν και διανοσημένων. Κατόπιν εί θέσοι κλείνεται αήτιπως και άρχίζει ή Ελληνική καλλιτέχνης να άουμνυόση την Ιφιγένειαν έν Τούροις, την Ηλέκτραν και ένα μέρος του Αγαμέμνονος' Απαγγέλλει Πληνικό, άλλό εν τέτοιαι και τόση ή έκφρασίς του πρόσωπου της, οι κινήσεις της άποδίδουν τόσον άποταλεσματική την ίδεάν, όστε και χωρίς να έννοή κανείς της λέξης ήμισύστος έξήρετα να παρακολουθή και να αίσθάνεται εις όλην την κάμα τας δεικνυόμεσας των αίσθημάτων της. Η διάλεξις του Σωφούλη, του άρχιλόγου και του Εύριπίδου, την όποισιν προσφέρει εις την νεώτερην Ελληνικήν γλώσσον, άγει γλυκύτητα εις τή χείλη της. Και ένας χέμισφος έν θουσιασμού ύποδέχεται την έκτέλεσιν της Μία ποαγματική συγκινήσις, μια ψυχική επανάστασις. Τό μικρόν παράστημα της μεγαλώνει και άπλώνεται εις την άπλετον μεγαλοπρόπειαν της κινήσεως και των χειρονομιών της. Ομοιάζει σαν μία τραγική μορφή, που άνυσπάσθη από την μυθικήν άρχαότητα και πάρε ν' άναστήσει έμφορμας τον μαγικόν παλμόν του σφυμού.

— Ιταλίνικα, έρωτάει ό Ρομανιώλι εις τον άουδύτην ένθουσιασμόν του, Ναι, κούπει να μάθης Ιταλικό, πρέπει να πούσης Ιταλίνικα.

Απλήτως έθουσιασμός ύποδέχεται τον πρώτον Ηθής Κοποούλη, που την έχει κολικύσει και παρασώσε ό ένθουσιασμός μας, έλέχεται: «Ναι, θα μάθω Ιταλική και θα παίζω σ' ή γλώσσά σου, που είνε ίδια μουσική».

Όλοι μαζί χειροκροτούν. Ο Ρομανώλι χωρίς να χύση κοφόν της διδάσκει ν' άπογγέλληται σκηνή του έργου του. Τό σούτι της Κοποούλη, ή άντιθέσις της μες καταπλάσσει. Ο Ρουανόλι, μάς έγγυάται ότι τώ χρόνου άουθμιζέ θα πούση.

Καθώς άπερακύντε τυλιγμένη πάντοτε εις τή μαύρα πέπλο της, με έδιδε την έντύπωσιν Ισρίας που όφινει τον ναόν άφου προσέφερε θυσίαν εις τούς θεούς της. Και τή μάτια της έκουσαν βεθεά όλην την νοσταλγίαν του άρχαίου άνείρου και όλην την ύπόχρεσιν ότι θά τή άναβίωση εις την Ελλάδα μας.

(Ακολουθεί) ΑΙΜΙΑΙΑ ΚΑΡΑΒΙΑ